

duktion i den private sektor, og så skal vi give den enkelte ret og mulighed for i højere grad selv at definere det gode liv, det gode familieliv og i det hele taget definere livskvalitet.

En stærk miljøpolitik, bedre uddannelse og en aktiv kulturpolitik – det er gode værktøjer, som vi så kan overlade befolkningen at benytte sig af, men uden at vi trækker det ned over hovedet på den enkelte dansker.

For at kunne skabe denne platform er det imidlertid helt afgørende, at vi bekender os til, at erhvervslivets konkurrenceevne er en helt indiskutabel forudsætning. Det nytter ganske enkelt ikke at diskutere velfærd, hvis vi ikke erkender, at virksomhedernes indtjeningssevne er grundlaget for et velfærds- og samværsamfund.

Den tidligere statsminister sagde ved sin afgang, at han efterlod et land i topform. Og meget er rigtig godt herhjemme. Men der er jo nogle faresignaler, som vi bliver nødt til at forholde os til, og som ikke er opstået efter den 20. november.

KL 10.15

Flere og flere familier er bagud med deres terminer, og realkreditinstitutterne overtager deres ejerboliger. I det hele taget er der langt flere end tidligere, der bliver registreret som dårlige betalere. Det er et signal om, at familierne er presset på pengepungen, og at selv en mindre økonomisk opbremsning kan få meget alvorlige konsekvenser for familiernes økonomi.

De tragiske begivenheder den 11. september har ført til et kraftigt fald i optimismen hos forbrugerne, og hvis forbrugerne holder for meget på pengene, kan det være med til at forstærke virkningerne af den internationale afmatning.

Flere og flere virksomheder er også under pres. Antallet af konkurser er steget, og det vidner om, at virksomhederne begynder at kunne mærke den globale afmatning. Det ses også af industriens konjunkturbarometer, som peger kraftigt nedad. Virksomhederne er meget lidt optimistiske, når det gælder forventningerne. Det er en udvikling, som ikke nødvendigvis er den tidligere regerings skyld, men det er en situation, som jo er et faktum, og som vi bliver nødt til at nævne.

I Venstre og regeringen er vi meget opmærksom på disse faresignaler, og vi skal og vil arbejde hårdt på at udvikle og forstærke investeringerne i Danmark, så vi også i fremtiden skaber flere arbejdspladser og mere produktion i den private sektor. Vi skal af med de unødige snæren-

de bånd på erhvervslivet, og vi skal væk fra det system og den tankegang, hvor kreativitet er noget, der rettes mod ansøgningsskemaer. Vi skal sigte mod gode vilkår for reel produktion, skabelse af værdier og virketrang, som kommer den enkelte og dermed det danske samfund til gode.

Når det er sagt, så er det også vigtigt, at vi erkender vores ansvar ude i den store verden. I Venstre har vi altid vedkendt os vores internationale ansvar; ingen kan være i tvivl om denne regerings engagement i FN, NATO og EU. Og ingen skal være i tvivl om, at vi føler et stort ansvar for, at tredjelændene også får del i den velfærd, som globaliseringen jo rent faktisk har medført de steder, som har fået del i globaliseringen.

Jeg tror, at der er bred enighed om, at Danmark bør spille en aktiv rolle i forbindelse med verdenstopmødet i Johannesburg næste år. Vi vil arbejde for, at der udvikles en global pagt. Vi vil sigte på en aftale mellem verdens lande, der kan støtte fred, frihed og demokrati for alle – også verdens fattigste.

Vi står over for en gigantisk udfordring, men vi kan løse den. Verdens udviklingspotentiale er væsentlig bedre, end mange dommedagsprofetier vil gøre det til. Meget af den sult og fattigdom, vi ser i dag, skyldes menneskelige handlinger. Mennesker har selv skabt problemerne, og det er mennesker, det er os, der kan være med til at løse de problemer. Men det fordrer, at vi tør stille krav.

Vi vil ikke være med til at give bistand til korrupte diktatorer, der undertrykker deres egen befolkning og skaber krig og rædsel i nabolandene, men vi vil gerne deltage i kritisk dialog. Og for os er det væsentligt, at bistand følges af demokratiske reformer, åbning af markederne og frihed for det enkelte individ.

Kun ved at stille krav om respekt for det enkelte menneske og krav om reformer kan vi være med til at skabe et ordentligt fundament for udvikling af verdens fattigste lande. Vi løser ikke globaliseringens udfordringer med misforståede hensyn, sortsyn, bekymringer og lukkede markeder. Vi løser udfordringerne med fremsyn og med handling. I regeringspartierne tager vi udfordringen op. Det er et område, som ligger os meget på sinde. Verdens potentiale ligger i globaliseringen. Udfordringen er at udbrede velfærd, frihed og de muligheder, som demokratiet og globaliseringen har givet os, til resten af verden.